

ΜΙΑ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ

Κωνσταντῖνος Χολέβας
Πολιτικός Ἐπιστῆμων

Ἡ εὐχάριστη εἵδηση μᾶς ἔρχεται ἀπό τήν Κάτω Ἰταλία καί τήν διαβάσαμε στόν ἑλληνικό Τύπο. Κατά τήν διάρκεια συνεδρίου, πού πραγματοποιοιοήθηκε στά τέλη Ἰουνίου, οἱ ἐκπρόσωποι τῶν ἑλληνοφώνων τῆς Ἀπουλίας καί τῆς Καλαβρίας ἀνεκοίνωσαν στούς παρισταμένους Ἰταλούς καί Ἑλληνες γλωσσολόγους ὅτι ἀπεφάσισαν ἐπιτέλους νά δώσουν καί γραπτή μορφή στό γλωσσικό τους ἰδίωμα. Ὡς γνωστόν οἱ λίγοι ἀλλά ἥρωικοί αὐτοί ἄνθρωποι ἐπιμένουν νά μιλοῦν μεταξύ τους ἕνα γλωσσικό ἰδίωμα ἑλληνογενές μέ σαφεῖς τίς ἐπιδράσεις τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς. Τώρα, γιά νά διασώσουν αὐτή τήν λαλιά ὥστε νά μήν χαθεῖ μέ τό πέρασμα τοῦ χρόνου, θέλουν νά τήν καταστήσουν καί γραπτή γλῶσσα. Καί προτιμοῦν τό ἑλληνικό ἀλφάβητο ἀπό τό ἰταλικό, τό ὁποῖο οὕτως ἤ ἄλλως διδάσκονται στά Σχολεῖα τους, διότι θεωροῦν ὅτι μόνον ἡ ἑλληνική γραφή μπορεῖ νά ἀποδώσει σωστά καί μέ ἀκρίβεια μία ἑλληνογενῆ διάλεκτο.

Τό γεγονός αὐτό μᾶς συγκινεῖ ἰδιαίτερως καί ἔρχεται νά αὐξήσει τήν γλωσσική μας αὐτοπεποίθηση. Θυμόμαστε, ὅταν ἄρχισε ἡ συζήτηση γιά τήν ἔνταξη τῆς χώρας μας στήν Ἐνωμένη Εὐρώπη, ὅτι πολλοί ἀνησυχοῦσαν γιά τήν ἐπιβίωση τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου καί τῆς γλώσσας μας γενικότερα μέσα σέ ἕναν ὥκεανό λατινικῆς γραφῆς. Δέν εἶχαν ἄδικο νά ἀνησυχοῦν, ὅπως δέν ἔχουν ἄδικο καί ἐκεῖνοι πού φοβοῦνται τίς συνέπειες μιᾶς ἰσοπεδωτικῆς παγκοσμιοποιήσεως. Ὅμως ἡ ἑλληνική γλῶσσα ἐπιβιώνει. Καί ἂν κινδυνεύει κατὰ καιρούς τοῦτο δέν ὀφείλεται σέ ἐξωτερικούς παράγοντες, ἀλλά σέ λάθη καί ἀφέλειες Ἑλλήνων. Ἑλληνες κατήργησαν τήν παραδοσιακή ὀρθογραφία καί ἐπέβαλαν τό

μονοτονικό σύστημα, τό όποιο άποκόπτει τούς νέους μας άπό τήν γλωσσική μας συνέχεια. "Έλληνες, έστω καί έλάχιστοι, εΐναι έκεΐνοι πού κατά καιρούς προτεΐνουν μεγαλύτερη "άπλούστευση" τής γραφής φθάνοντας μέχρι καί τό λατινικό άλφάβητο! Εύτυχώς πού ήλθε σέ κατάλληλη στιγμή ή άνακοΐνωση τής Άκαδημίας Άθηνών- πρό δύο έτών -γιά τόν κίνδυνο τής έπιβολής του λατινικοῦ άλφαβήτου. Καί εύτυχώς πού ύπάρχει ή Έκκλησία μας, ή όποία όχι άπλως διασώζει στά έντυπά της τήν όρθή παραδοσιακή καί έθνικως έπιβεβλημένη γραφή μέ τόνους καί πνεύματα, αλλά μέσα άπό τίς Έιερές Άκολουθίες μās διδάσκει τήν συνέχεια καί τήν ένότητα τής έλληνικής γλώσσας. Μάθημα ές άεί.

Άς έπανεέλθουμε, όμως, στους συμπαθείς έλληνοφώνους του Νοτίου Έιταλικοῦ χώρου. Εΐναι σωστό καί έπιβεβλημένο, πιστεύω, νά τούς ποῦμε όλην τήν άλήθεια. Δέν εΐναι άπλως άπόγονοι Έιλλήνων καί έλληνοφώνων, αλλά καί Όρθοδόξων Χριστιανών. Βεβαίως ή παρουσία Έιλλήνων στήν Νότιο Έιταλία καί Σικελία χρονολογεΐται άπό τήν έποχή των άποικισμών τής Άρχαίας Έλλάδος. Άλλά επί 16 όλόκληρους αΐώνες μετά Χριστόν οί περιοχές αυτές κατοικήθηκαν άπό πολυάριθμους Όρθοδόξους Ρωμηούς κληρικούς καί λαϊκούς πιστούς στόν πνευματικό καί στόν κοσμικό άρχοντα τής Ρωμανίας, του Βυζαντινοῦ κράτους. Διάφορες περιπέτειες καί καταπίεσεις τούς άνάγκασαν σήμερα νά εΐναι Παπικοί ή Ούνίτες. Έλάχιστοι εΐναι σήμερα Όρθόδοξοι. Η άλήθεια πάντως πρέπει νά λέγεται. Καί ή Έιστορία νά μήν λησμονεΐται. Μία Έιστορία, τήν όποία συνεχΐζει σήμερα, διακριτικά καί μέ σεβασμό στις ιδιαιτερότητες τής περιοχής, ή Όρθόδοξη Μονή του Άγίου Έιωάννου του Θεριστοῦ στό Μπιβόντζι τής Καλαβρίας. Όταν μιλοῦμε, λοιπόν, γιά τήν Μεγάλη Ελλάδα τής Κάτω Έιταλίας δέν πρέπει νά άναφερόμαστε μόνον σέ μνημες έλληνοφωνίας, αλλά καί σέ μνημες Όρθοδοξίας. Καί εΐναι βέβαιον ότι **άν εΐχαν παραμείνει Όρθόδοξοι αυτοί οί πληθυσμοί, σήμερα οί έλληνόφωνοι δέν θά ήσαν λίγες χιλιάδες, αλλά έκατομμύρια.** Διότι σέ όλη τήν διάρκεια

τῆς Ἱστορίας μας ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἦταν καί εἶναι ἐκείνη πού διέσωζε καί συνεχίζει νά διασώζει τήν ἐλληνική γλῶσσα. Τήν ἐθνική γλωσσική μας ταυτότητα, ἡ ὁποία ξεπηδᾷ σήμερα μέσα ἀπό τά βάθη τῶν αἰώνων στά χωριά τῶν ἐλληνοφώνων ἀδελφῶν μας τῆς Κάτω Ἰταλίας.

Κ.Χ. 2/7/2002